

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

מגילה - ח'

1. אלו איסורים יש למודר הנאה מחברו שאינם למודר ממנו מאכל?
 א. דריסת רגל בבית חברו ואע"פ שאנשים לא מקפידים, משנתנו כר' אליעזר שויתור אסור במודר הנאה.
 ב. אסור לשאול כלים שאין עושין בהם אוכל נפש, אבל כלים שעושין בהם אוכל נפש, אסור אף למודר הנאה.
2. נדר - האומר 'הרי עלי' וחייב באחריותו אם נגנבו או אבדו. נדבה - 'הרי זו' ואינו חייב באחריותו. מהיכן המקור?
 "ונרצה לו לכפר עליו" - את ש'עליו' חייב באחריותו. עליו כביכול טעון על כתפיו. [לאו של 'בל תאחר' יש בשניהם].
3. זב שראה 2 ראיות וזב שראה 3 ראיות שוין בדיני הטומאה ובספירת 7 נקיים, אלא שהרואה 3 מביא קרבן. מה המקור?
 דרש ר' סימאי: מנה הכתוב 2 פעמים 'זב' וקראו טמא ואחר הפעם השלישית שוב קראו טמא, למדנו 2 לטומאה, 3 לקרבן. ואין לומר שהרואה 3 לקרבן ולא לטומאה, שהרי היה קודם ב-2 ואיך יצא מטומאתו?
 לימוד נוסף: 'מזובו' מקצת זבין מביאים קרבן מקצת אינם מביאים. ולימוד נוסף נצרך שלא נאמר שהרואה 2 מביא קרבן ואינו טמא, והרואה 3 נטמא ומביא קרבן.
 פסוק אחר - "וכי יטהר הזב" שאינו צריך לטבול מיד אלא לאחר ספירת 7 נקיים. "מזובו" - ולא מנגעו, שאם היה גם זב וגם מצורע יכול לספור מיד אחר שנטהר מזובו אע"פ שעדין מצורע, וכשיטהר מנגעו יטבול מיד ותועיל לו להטהר מטומאה חמורה של זב וגם לטבילה ראשונה של מצורע. ועדין יצטרך ספירה של טהרת מצורע וטבילה שניה לאכול קדשים.
4. מהיכן לומדים שזב הרואה 2, אע"פ שמקצת זב הוא, טעון ספירת 7 נקיים?
 מסמיכות "מזובו" ו"ספר" ואין ללמוד מכך שאם מטמא משכב ומושב ודאי יהיה טעון ספירה, שהרי שומרת יום כנגד יום תוכיח שמטמא משכב ומושב ואינה סופרת 7. ואין לומר ש'מזובו' ממעט שא"כ 'לשתוק קרא' ומהיכן נעלה על דעתנו.
5. 'אין בין מצורע מוסגר [שאינו בו סימנים גמורים] למצורע מוחלט, אלא פריעה [בשער] ופרימה [בבגדיו] ולענין שילוח מחוץ לחומות ודיני הטומאה שניהם שווין, מה המקור לכך?
 א. ר' שמואל ב"ר יצחק: "וטהרו הכהן מספחת היא וכבס בגדיו" ו"טהר" - 'וטהר' לשון עבר שטהור מלהצטרך פריעה ופרימה. ודחה רבא: שאף לגבי זב נאמר 'וטהר' ושם הכוונה טהור אחר הטבילה מלטמא כלי חרס בהיסט, ואע"פ שטבילתו ביום ואם ישוב לראות סותר טהרתו מ"מ כלי חרס לא מטמא למפרע, וא"כ אף במצורע מוסגר 'וטהר' מלמד שלאחר שטבל אע"פ שפשתה אח"כ הצרעת ובטלה טהרתו ומטמא למפרע משכב ומושב, אינו מטמא למפרע אדם וכלים הבאים עמו לבית, אלא המקור -
 ב. רבא: "והצרוע אשר בו הנגע" - מי שצרעתו תלויה בגופו - מצורע מוחלט, יצא זה שצרעתו תלויה בימים שיעברו. וטען לו אביי: א"כ 'בו' שנאמר בשילוח ימעט מצורע מוסגר. ענה לו רבא: ש'מי' - 'כל ימי' מרבהו לשליחה. הטעם שתגלחת וצפרים לא התרבו במוסגר: "ויצא הכהן" וכו' מי שצרעתו תלויה ברפאות - מוחלט שנטהר רק אחר שנתרפא. יצא זה שצרעתו תלויה בימים.
6. אלו חילוקים יש בין דיני כתיבת ספרי תנ"ך לדיני כתיבת תפילין ומזוזות?
 ספרים נכתבים בכל לשון, ותפילין ומזוזות נכתבות רק באשורית [לרשב"ג אף ספרים התירו רק ביוונית] אבל לענין לתפרן דווקא בגידין ולטמא את הידיים שגזרו חכמים על ספרי הקודש שמטמאין את הידיים, שניהם שווין.